

Νίκος Αλεξίου (1960 - 2011) «Ένα τέλος - Μια αρχή» (Κατερίνα Χουζούρη)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Εθνική Τράπεζα επέλεξε να γιορτάσει τα 175 χρόνια από την ίδρυσή της, με έναν ξεχωριστό τρόπο: προσφέροντας στο κοινό, που διέρχεται την πλατεία Κοτζιά, (καθημερινά 19:30 - 23:30μ.μ., από την Παρασκευή 23 Σεπτεμβρίου έως τις 3 Οκτωβρίου), τη δυνατότητα να θαυμάσει και να σταθεί στην πρόσοψή του κεντρικού κτιρίου της, το οποίο γίνεται χώρος υποδοχής ενός εμβληματικού έργου σε βίντεο, ενός από τους πιο σημαντικούς καλλιτέχνες της εποχής μας, του Νίκου Αλεξίου (1960 - 2011). Είναι το έργο με το οποίο εκπροσωπήθηκε η Ελλάδα στην 52η Μπιενάλε της Βενετίας το 2007. Τίτλος του «Ένα τέλος - Μια αρχή».

SONY DSC

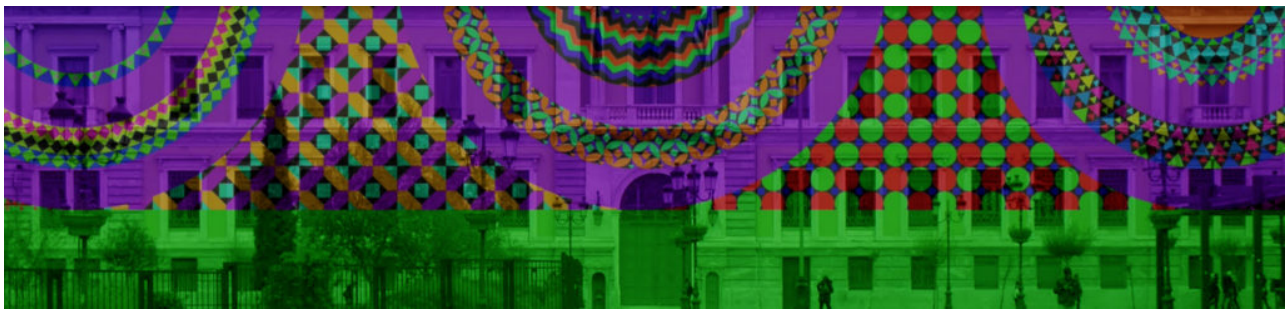
Θυμίζουμε ότι ο Νίκος Αλεξίου, εκπροσώπησε την Ελλάδα, στην 52^η Διεθνή Έκθεση Τέχνης της Μπιενάλε Βενετίας, που έγινε από τις 10 Ιουνίου ως τις 21 Νοεμβρίου 2007, με ένα σπονδυλωτό έργο – εγκατάσταση, το οποίο αντλεί από το κεντρικό μωσαϊκό του Καθολικού της Ιεράς Μονής Ιβήρων Αγίου Όρους, στην οποία Μονή ο Νίκος διέμεινε για αρκετούς μήνες. Χρωματικά επαναλαμβανόμενα μοτίβα, σε ατέλειωτες σχεδιαστικές παραλλαγές, «ρέουν» στην επίπεδη επιφάνεια της πρόσοψης, μεταλλάσσοντας συνεχώς μορφή. «Αυτό το σχέδιο, αυτές οι γραμμές βρίσκονται σε ένα όριο, σε ένα μεταίχμιο.. Είναι το τέλος και η αρχή μαζί», έλεγε ο ίδιος σχολιάζοντας το έργο του... Ένα μεταίχμιο, ένα «τέλος» για ό,τι αφήνουμε πίσω μας, «μια αρχή» για ό,τι ελπιδοφόρα έρχεται.

Το βίντεο έγινε με τη συνεργασία των: «Ο Μεγάλος Κήπος», Αρχεία Νίκου Αλεξίου, Γκαλερί Ζουμπουλάκη. Παραγωγή: Μάκης Φάρος, Αναπαράσταση, M-Spirit

«Ο Νίκος Αλεξίου γεννήθηκε στο Ρέθυμνο το 1960. Σπούδασε πρώτα στην Akademie der Bildenden Kunst der Universität Wien της Βιέννης (1982-1983), και μετά στην ΑΣΚΤ της Αθήνας, στο εργαστήριο χαρακτηριστικής του Κ. Γραμματόπουλου. Η πρώτη ατομική του έκθεση (1985, Δεσμός) με συνθέσεις από φυσικά υλικά (πέτρα, ξύλο, λάσπη κλπ.), ήταν αποτέλεσμα των αναζητήσεών του γύρω από τις πρωταρχικές ανθρώπινες κατασκευές. Καθώς η δουλειά του εξελίσσεται, το ενδιαφέρον του στρέφεται προς τα φυσικά φαινόμενα, κυρίως προς την κίνηση και τις αντανakλάσεις του φωτός, την ανάλυση των φωτεινών ακτίνων και την προβολή των ιριδισμών, πάνω σε διάφορες επιφάνειες ή στο νερό. Δημιουργεί εγκαταστάσεις με δαντελωτές γεωμετρικές κατασκευές, από καλάμι ή από χαρτί, σε ποικίλες διαστάσεις, που κτίζουν ρευστούς και ποιητικούς χώρους, συχνά με συμβολικές προεκτάσεις. Η τέχνη του εμπεριέχει αναφορές στην παράδοση ή στο ιστορικό παρελθόν, με μια εντυπωσιακή ποικιλία μέσων, από τις εύθραυστες χειροτεχνικές κατασκευές μέχρι την προηγμένη τεχνολογία. Από το 2003, ασχολήθηκε επισταμένα με θέματα και μοτίβα από την Ιερά Μονή Ιβήρων του Αγίου Όρους, την οποία επισκεπτόταν συχνά. Κατόρθωσε να εκφράσει το μυστικιστικό στοιχείο και τον πλούτο της θρησκευτικής αρχιτεκτονικής με πολυσύνθετα μέσα, αλλά και με μια διάθεση στοχασμού και περισυλλογής. Εκπροσώπησε την Ελλάδα στην 23η Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας (2005), καθώς και στην 52η Μπιενάλε της Βενετίας (2007), με το πολυσυζητημένο έργο του The End,

μια μεγάλη εγκατάσταση εμπνευσμένη από το ψηφιδωτό δάπεδο του Καθολικού της Μονής Ιβήρων. Μια περιληπτική εκδοχή του έργου, με ψηφιακά επεξεργασμένες αποτυπώσεις του ίδιου ψηφιδωτού, εκτέθηκε παράλληλα στην Αθήνα στην Γκαλερί Ζουμπουλάκη και στο Μόναχο. Με ανάλογο τρόπο, σε ψηφιακές εκτυπώσεις μεγάλων διαστάσεων, παρουσιάστηκε και ο χώρος της Πλατείας και της Βασιλικής του Αγίου Μάρκου της Βενετίας, το 2010, σαν δεύτερη φάση της ίδιας πορείας. Το συγκεκριμένο έργο παρουσιάστηκε στην Γκαλερί Ζουμπουλάκη, στην έκθεση με τίτλο «San Marco di Venezia 2010» (8.04-30.04-2010). Παράλληλα με την εικαστική του δουλειά, σκηνογράφησε πλήθος θεατρικών παραστάσεων, κυρίως στην Ελλάδα. Συνεργάστηκε με τη χοροθεατρική «Ομάδα Εδάφους» του Δημήτρη Παπαϊωάννου και με πολλούς σημαντικούς θιάσους. Υπήρξε επίσης συλλέκτης έργων σύγχρονης τέχνης. Μέχρι τον πρόωρο θάνατό του (Αθήνα, 2011), είχε παρουσιάσει το έργο του σε πάνω από 15 ατομικές εκθέσεις και σε πολλές ομαδικές, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό».

Όσοι τον γνωρίσαμε, τον θυμόμαστε ως ένα σεμνό, βαθειά ταπεινό άνθρωπο, ακάματο εργάτη της τέχνης, ένα καλλιτέχνη με υψηλή αισθητική, ο οποίος με το έργο του εξέπεμπε σεβασμό στην παράδοση και στο παρελθόν, ταυτόχρονα όμως ήταν εξαιρετικά σύγχρονος και τολμηρός. Η σχέση του έργου του ανάμεσα στο χθες και στο σήμερα, «ήταν σαν ερώτημα, σαν διακινδύνευση, σαν ένας κλονισμός, όχι σαν μία βεβαιότητα και αυτό το ερώτημα κάνει το έργο του σύγχρονο», είχε πει στην υπογράφουσα ο Καθηγητής Γιώργος Τζιρτζιλάκης, ο οποίος επέλεξε το έργο του Νίκου Αλεξίου για να εκπροσωπήσει την Ελλάδα στην Μπιενάλε της Βενετίας.

Κατερίνα Χουζούρη